

POSTANOWIENIE

7 czerwca 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska

na posiedzeniu niejawnym 7 czerwca 2024 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa J. K. i Z. K.
przeciwko Skarbowi Państwa - Prezydentowi Miasta Chorzowa i Powiatowemu
Inspektorowi Nadzoru Budowlanego w Chorzowie
o zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej J. K. i Z. K.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach
z 24 października 2022 r., I ACa 657/22,

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) nie obciąża powodów kosztami postępowania kasacyjnego
na rzecz pozwanych.**

UZASADNIENIE

Powodowie J. K. i Z. K. wniesli o zasądzenie na swoją rzecz od pozwanego Skarbu Państwa reprezentowanego przez Prezydenta Chorzowa oraz Powiatowego Inspektoratu Nadzoru Budowlanego w Chorzowie bliżej opisanych kwot z tytułu zadośćuczynienia za zerwanie więzi rodzinnych w wyniku śmierci siostry L. R., siostrzeńca A. G. i jego syna B. G. w wyniku zawalenia się hali M. (katastrofy budowlanej) w dniu 28 stycznia 2006 r.

Wyrokiem z 31 sierpnia 2021 r. Sąd Okręgowy w Katowicach zasądził od pozwanego Skarbu Państwa - Powiatowego Inspektoratu Nadzoru Budowlanego w Chorzowie na rzecz powoda J. K. kwotę 10 000 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 15 września 2020 r. do dnia zapłaty oraz na rzecz powoda Z. K. kwotę 15 000 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 15 września 2020 r. do dnia zapłaty, a także oddalił powództwo w pozostałej części.

Po rozpoznaniu apelacji powodów, Sąd Apelacyjny w Katowicach wyrokiem z 24 października 2022 r. zmienił wyrok Sądu Okręgowego w ten sposób, że podwyższył zadośćuczynienia na rzecz powoda J. K. do kwoty 20 000 zł, zaś na rzecz powoda Z. K. do kwoty 25 000 zł, oddalając apelację w pozostałej części. Powodowie wnieśli skargę kasacyjną, opierając wniosek o jej przyjęcie do rozpoznania na przyczynie kasacyjnej objętej art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji, służącym ochronie interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa, wkład Sądu Najwyższego w rozwój orzecznictwa i nauki prawa oraz eliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu nieważnym lub orzeczeń oczywiście niezgodnych z prawem. Stosownie do 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Z punktu widzenia funkcji oraz założeń skargi kasacyjnej jako nadzwyczajnego środka zaskarżenia, rolą „przedsądu” jest wstępna selekcja skarg pod kątem spełniania wymienionych wyżej kryteriów (przyczyn kasacyjnych) kwalifikujących skargę do jej przedstawienia Sądowi Najwyższemu w celu merytorycznego rozpoznania.

We wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania skarżący podnieśli, że jest ona oczywiście uzasadniona ze względu na naruszenie przez Sąd Apelacyjny

art. 448 k.c. oraz art.23 k.c. i 24 k.c. przez zasądzenie zbyt niskich kwot, mimo że wykładnia tych przepisów nie wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów i nakazuje spełnienie funkcji kompensacyjnej zadośćuczynienia.

W judykaturze Sądu Najwyższego wielokrotnie wskazano, iż oczywista zasadność skargi kasacyjnej oznacza, że dla przeciętnego prawnika skarga *prima facie* zasługuje na uwzględnienie. Oczywiście jest tylko to, co można dostrzec bez potrzeby głębszej analizy czy przeprowadzenia dłuższych badań lub dociekań. Zarzucane uchybienia muszą zatem mieć kwalifikowany charakter, dotyczyć konkretnych przepisów prawa i być dostrzegalne w sposób oczywisty, na pierwszy rzut oka, co skarżący winien wykazać (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z 12 grudnia 2000, V CKN 1780/00, OSNC 2001, Nr 3, poz. 52; z 22 marca 2001 r., V CZ 131/00, OSNC 2001, Nr 10, poz. 156 oraz z 15 czerwca 2018 r., III CSK 38/18). Argumentacja skarżących nie przekonuje o wystąpieniu takich widocznych *prima vista* wadliwości zaskarżonego wyroku. Sąd Apelacyjny prawidłowo przyjął, że najbliższym członkom rodziny osoby zmarłej w wyniku deliktu mającego miejsce przed 3 sierpnia 2008 r. przysługuje roszczenie o zadośćuczynienie na podstawie art. 448 k.c. w zw. z art. 24 § 1 k.c. za krzywdę powstałą wskutek śmierci poszkodowanego (zob. uchwały Sądu Najwyższego z 22 października 2010 r., III CZP 76/10, OSNC-ZD 2011 nr B, poz. 42; z dnia 7 listopada 2012 r., III CZP 67/12, OSNC 2013, Nr 4, poz. 45; z dnia 20 grudnia 2012 r., III CZP 93/12, OSNC 2013, nr 7 - 8, poz. 84, a także postanowienie składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 27 czerwca 2014 r., III CZP 2/14, OSNC 2014, nr 12, poz. 124). Sąd Apelacyjny wyjaśnił przy tym w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku przesłanki przyznania powodom zadośćuczynienia w kwotach w nim określonych, nawiązując przy określaniu rozmiarów krzywdy powodów do ustaleń faktycznych mających znaczenie dla określenia charakteru oraz intensywności więzi łączących powodów ze zmarłymi krewnymi. Sąd uwzględnił także inne czynniki wpływające na wysokość zadośćuczynienia. Z ukształtowanego orzecznictwa Sądu Najwyższego wynika, że wysokość świadczenia przyznawanego na podstawie art. 448 k.c. ma charakter ocenny, dlatego przy jego ustalaniu sądy *meriti* zachowują duży zakres swobody. Strona może skutecznie zakwestionować w skardze kasacyjnej wysokość zasądanego świadczenia tylko wtedy, gdy jego nieproporcjonalność do rozmiaru

wyrządzonej krzywdy jest wyraźna lub rażąca (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 8 sierpnia 2007 r., I CSK 165/07, a także postanowienia Sądu Najwyższego z 4 lipca 2019 r., V CSK 78/19; z 30 kwietnia 2021 r., II CSK 300/20 oraz z 11 lutego 2020 r., II CSK 345/19).

W tym stanie rzeczy orzeczono, jak w sentencji. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. oraz 102 k.p.c.).

[SOP]

[ms]